

VENDIM
Nr. 29, datë 30.4.2025

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Holta Zaçaj,	kryetare;
Fiona Papajorgji,	anëtare;
Sonila Bejtja,	anëtare;
Sandër Beci,	anëtar;
Illir Toska,	anëtar;
Genti Ibrahim,	anëtar;
Marjana Semini,	anëtare;
Marsida Xhaferllari,	anëtare,

me sekretare Belma Lleshi, në datën 30.4.2025, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve kërkesën nr. 10 (R) 2024 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Rafet Dokollari

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

Këshilli i Ministrave, përfaqësuar nga Herald Jonuzaj, drejtor i departamentit.

Përmbartuesi Gjyqësor Privat Rigels Dikellari

OBJEKTI: Konstatimi i shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimi i procedurave të ekzekutimit të vendimit gjyqësor nr. 413, datë 8.6.2017, titull ekzekutiv.

Detyrimi i Këshillit të Ministrave të shpërblejë dëmin financiar për vonesën e pagesës dhe fitimin e munguar.

BAZA LIGJORE: Neni 42, pika 2, i Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 6, pika 1 dhe 13 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*ligji nr. 8577/2000*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Marsida Xhaferllari, mori në shqyrtim parashtrimet me shkrim të kërkuarit Rafet Dokollari (*kërkuesi*), i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e subjektit të interesuar, Këshillit të Ministrave, që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës dhe informacionin e përmbartuesit gjyqësor Rigels Dikellari për pushimin e ekzekutimit, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi ka pasur në pronësi një ndërtesë me sipërfaqe 140 m² dhe truall me sipërfaqe 1000 m², në fshatin Udenisht, Pogradec. Këshilli i Ministrave, me vendimin nr. 909, datë 22.12.2014, “Për shpronësimin për interes publik të pronarëve të pasurive të paluajtshme, pronë private që preken nga realizimi i projektit “Rehabilitimi i bregut të Liqenit të Ohrit dhe gjelbërimi përgjatë rrugës Lin–Pogradec”” (*VKM nr. 909/2014*) ka vendosur, ndër të tjera, shpronësimin e kërkuarit për pronën në fjalë (truall dhe ndërtesë) kundrejt vlerës 18.489.423 lekë, duke përcaktuar se shpronësimi fillonte prej datës 24.12.2014.

2. Kërkuesi, duke mos qenë dakord me vlerën e shpronësimit, në datën 11.7.2016, ka paraqitur padi në gjykatë. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Korçë, me vendimin nr. 971(413), datë 8.6.2017, ka vendosur pranimin e padisë, ndryshimin e pjesshëm të VKM-së nr. 909/2014, për sa i përket vlerës së kompensimit për efekt shpronësimi për kërkuarin, duke detyruar Këshillin e Ministrave ta kompensojë atë për pasurinë e shpronësuar (truall dhe ndërtesë) në vlerën 58.640.000 lekë. Vendimi ka marrë formë të prerë në datën 8.8.2017, pa u ankimuar nga asnjë prej palëve.

3. Në fillim të vitit 2020 kërkuesi ka vënë në lëvizje procedurën e ekzekutimit të detyrueshëm të vendimit gjyqësor, duke iu drejtuar përmbaruesit gjyqësor privat. Ky i fundit në datën 10.2.2020 ka njoftuar subjektin e interesuar, Këshillin e Ministrave, për ekzekutimin vullnetar, ndërsa në datën 4.3.2020, ka vendosur sekuestron konservative për llogaritë e tij. Në datën 6.7.2020, Dega e Thesarit Tiranë ka njoftuar përmbaruesin gjyqësor se nuk mund ta ekzekutojë vendimin gjyqësor, pasi subjekti i interesuar, Këshilli i Ministrave, nuk dispononte fonde buxhetore ose artikuj të posaçëm në sistemin informatik financiar të qeverisë dhe as kodin shtatëshifror për kryerjen e procedurave financiare në sistemin e thesarit. Në vijim, përmbaruesi gjyqësor i është drejtuar disa herë Këshillit të Ministrave dhe Drejtorisë së Përgjithshme të Thesarit, duke kërkuar ekzekutimin e vendimit gjyqësor, por pa sukses. Drejtoria e Përgjithshme e Thesarit i është përgjigjur se duhet të komunikonte drejtpërdrejt me Këshillin e Ministrave dhe se vendimi gjyqësor nuk përcaktonte qartë nëse institucioni debitor ishte njësi varësie e Këshillit të Ministrave ose vetë aparati i tij.

4. Në këto rrethana, në datën 16.3.2022, kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Korçë, me kërkesë për konstatimin e cenimit të afatit të arsyeshëm të ekzekutimit të vendimit gjyqësor, bazuar në nenet 399/2 dhe 399/5 të Kodit të Procedurës Civile (KPC). Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Korçë, me vendimin nr. 900(770), datë 13.4.2022, ka vendosur rrëzimin e kërkesës, me arsyetimin se ekzekutimi i vendimit gjyqësor është penguar nga arsye objektive, që kanë të bëjnë me mungesën e fondeve buxhetore të debitorit në sistemin informatik financiar të qeverisë dhe të kodit shtatëshifror për realizimin e procedurave financiare në thesar. Në vijim, kërkuesi ka paraqitur në të njëjtën gjykatë kërkesën për sqarimin e vendimit gjyqësor, e cila nuk po ekzekutohej. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Korçë, me vendimin nr. 301(259), datë 9.2.2023, ka vendosur rrëzimin e kërkesës me arsyetimin se ishte e pabazuar në ligj dhe se në atë lloj gjykimi nuk mund të ndryshohej ndërgjyqësia.

5. Në datën 20.3.2023, përmbaruesi gjyqësor i është drejtuar sërish Këshillit të Ministrave për ekzekutimin e vendimit gjyqësor nga një njësi varësie e tij, ndërsa në datën 19.4.2023, ka paraqitur kërkesë në gjykatë për marrjen e masave të nevojshme për ekzekutimin e vendimit, bazuar në nenin 65 e vijues, të ligjit nr. 49, datë 3.5.2012, “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Korçë, me vendimin nr. 1, datë 12.5.2023, ka vendosur mospranimin e kërkesës me arsyetimin se përmbaruesi nuk kishte shteruar mjetet ligjore në dispozicion, pasi nuk kishte aplikuar paraprakisht sanksionet e parashikuara nga ligji.

6. Më tej, përmbaruesi gjyqësor ka vijuar t’i drejtohet Këshillit të Ministrave me disa shkresa, duke kërkuar ekzekutimin e detyrimit. Subjekti i interesuar, Këshilli i Ministrave, në datën 25.9.2023 i është përgjigjur se detyrimi do të shlyhej nga Ministria e Infrastrukturës dhe Energjisë (MIE), duke qenë se vendimi i shpronësimit i përkiste fushës së përgjegjësisë së saj. Në datën 20.5.2024 MIE-ja ka njoftuar përmbaruesin gjyqësor se ekzekutimi do të kryhej nga viti 2024 e në vijim, sipas mundësive buxhetore të saj.

7. Në datën 9.9.2024 përmbaruesi gjyqësor ka kërkuar informacion nga Dega e Thesarit Tiranë nëse kërkuesi ishte përfshirë në listën për likuidimin e detyrimeve nga MIE-ja, për të cilën ka marrë përgjigje negative. Pas marrjes së këtij informacioni përmbaruesi gjyqësor ka paraqitur dy kërkesa të tjera (në datat 25.9.2024 dhe 8.11.2024) për ekzekutimin e detyrimit nga MIE-ja, duke vënë në dijeni edhe Këshillin e Ministrave, por pa sukses.

8. Në datën 5.12.2024, kërkuesi, nëpërmjet shërbimit postar, ka paraqitur në Gjykatën Kushtetuese (*Gjykata*) ankim kushtetues individual, sipas objektit. Në datën 22.1.2025, Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

9. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se i është cenuar *e drejta për gjykim brenda afatit të arsyeshëm*, pasi vendimi gjyqësor nuk është ekzekutuar për 6 vjet. Megjithëse MIE-ja, për llogari të debitorit, Këshillit të Ministrave, në datën 21.1.2025 e ka shlyer detyrimin financiar, atij i

është shkaktuar dëm nga mosekzekutimi i vendimit në afat, dëm i cili duhet t'i paguhej sipas nenit 399/6 të KPC, së bashku me fitimin e munguar.

10. **Subjekti i interesuar, Këshilli i Ministrave**, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar se kërkesa është paraqitur jashtë afatit ligjor 4-mujor, që ka filluar të ecë në datën 13.4.2022, kur gjykata e shkallës së parë ka rrëzuar kërkesën për konstatimin e shkeljes. Kërkimi për shpërblimin e dëmit, sipas nenit 399/6 të KPC-së, është jashtë juridiksionit kushtetues, ndërsa kërkimi për konstatimin e cenimit të së drejtës për gjykim brenda afatit të arsyeshëm tashmë ka mbetur pa objekt, pasi detyrimi është shlyer në datën 21.1.2025. Vonesa në ekzekutim është shkaktuar nga pamundësia objektive e Këshillit të Ministrave, e cila lidhet me mungesën e fondeve dhe të procedurave financiare në emër të tij.

11. **Subjekti i interesuar, përmbartuesi gjyqësor privat Rigels Dikellari**, ka informuar se ka vendosur pushimin e procedurës së ekzekutimit të detyrueshëm në kushtet kur titulli ekzekutiv është ekzekutuar tërësisht nga MIE-ja.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkesës

12. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja "P" dhe 134, pikat 1, shkronja "I" dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71, të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a, të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, shterimin e mjeteve juridike efektive, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

13. Kërkuesi, në ankimin kushtetues individual, ka kërkuar, ndër të tjera, edhe shpërblimin e dëmit nga Këshilli i Ministrave, referuar neneve 399/6 dhe 399/10 të KPC-së, si dhe fitimin e munguar si pasojë e vonesës në ekzekutim. Subjekti i interesuar, Këshilli i Ministrave, ka prapësuar se ky kërkim është jashtë juridiksionit kushtetues, pasi kjo lloj padie ngrihet në gjykatën civile të shkallës së parë ku ka qendrën organi, ndaj të cilit është konstatuar shkelja, me kushtin që shkelja të jetë konstatuar në një gjykim të mëvetshëm.

14. Gjykata, bazuar në nenin 131 të Kushtetutës, ka pohuar se pretendimet për të drejtën për dëmshpërblim, sipas neneve 399/6 dhe 399/10 të KPC-së, si rrjedhojë e shkeljes së afatit të arsyeshëm të gjykimit në gjykatat e zakonshme, nuk përfshihen në juridiksionin kushtetues (*shih vendimin nr. 31, datë 29.5.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Për këtë arsye, kërkimi për shpërblimin e dëmit nga vonesa në ekzekutim dhe fitimin e munguar nuk mund të merret në shqyrtim.

15. Për sa i takon kriterit të legjitimitimit *ratione personae*, Gjykata ka pohuar se, në parim, statusi i "viktimës" përjashtohet vetëm nëse organet publike kanë njohur shkeljen, në mënyrë të shprehur ose në substancë, dhe më pas e kanë riparuar atë. Në rastin e kohëzgjatjes së procedurave të gjykimit, korrigjim të mjaftueshëm përbën caktimi i shpërblimit të drejtë me vendim gjyqësor dhe, në një rast të tillë, kërkuesi nuk mund të pretendojë më se është viktimë e shkeljes (*shih vendimin nr. 44, datë 26.9.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Po kështu, Gjykata ka theksuar se vetëm fakti që autoritetet shtetërore kanë zbatuar vendimin, pas një vonesa thelbësore, nuk mund të konsiderohet se i heq automatikisht kërkuesit statusin e viktimës, në kuptimin kushtetues (*shih vendimin nr. 8, datë 23.3.2010, të Gjykatës Kushtetuese*).

16. Mbi bazën e standardeve të mësipërme, Gjykata vëren se vendimi gjyqësor në favor të kërkuesit është bërë i ekzekutueshëm në datën 18.8.2017. Pas paraqitjes së ankimit kushtetues individual, konkretisht në datën 21.1.2025, subjekti i interesuar, Këshilli i Ministrave, ka shlyer tërësisht vlerën e detyrimit sipas vendimit gjyqësor. Megjithatë, duke mbajtur në konsideratë vonesën thelbësore të ekzekutimit, faktet se kjo shkelje nuk është njohur si e tillë nga autoritetet

shitetore dhe se kërkuesi nuk është kompensuar për vonesën, Gjykata arrin në përfundimin se ai e ruan statusin e viktimës së shkeljes, ndaj legjitimohet *ratione personae*.

17. Një kriter tjetër është *shterimi i mjeteve juridike efektive*, i parashikuar nga neni 131, pika 1, shkronja “f”, i Kushtetutës dhe neni 71/a, pika 1, shkronja “a”, i ligjit nr. 8577/2000, që kërkon shfrytëzimin në rrugë normale të mjeteve juridike efektive, të cilat janë të përshtatshme, të disponueshme dhe të frytshme për një çështje konkrete. Lidhur me kërkesat për konstatimin e cenimit të së drejtës për gjykim brenda afatit të arsyeshëm, Gjykata, pas ndryshimeve që iu bënë KPC-së me ligjin nr. 38/2017, ka mbajtur qëndrimin se individit duhet t’u drejtohet paraprakisht gjykatave të zakonshme, në përputhje me nenet 399/1 e vijues të KPC-së, dhe vetëm pasi të ketë shteruar garancitë e mbrojtjes që i ofrohen nga juridiksioni i zakonshëm gjyqësor, ai mund të vërë në lëvizje gjykimin kushtetues (*shih vendimet nr. 68, datë 7.12.2023; nr. 46, datë 3.10.2023; nr. 44, datë 26.9.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

18. Në rastin konkret, Gjykata vëren se kërkuesi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual, pasi ka paraqitur kërkesë në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Korçë për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm në ekzekutimin e vendimit gjyqësor dhe përshejtimin e ekzekutimit të tij, kërkesë e cila është rrëzuar nga gjykata e shkallës së parë në datën 13.04.2022. Në vijim, ai ka paraqitur edhe kërkesë për interpretimin e vendimit gjyqësor që kërkohej të ekzekutohej, e cila gjithashtu i është rrëzuar nga gjykata e shkallës së parë në datën 09.02.2023. Pavarësisht se vendimi i formës së prerë është ekzekutuar tashmë, i vetmi mjet në dispozicion të kërkuesit për rivendosjen e së drejtës së cenuar, atë të ekzekutimit të vendimit brenda afatit të arsyeshëm, është ankimi kushtetues individual. Në këto rrethana, Gjykata çmon se kërkuesi e ka përmbushur kriterin e shterimit të mjeteve juridike efektive në dispozicion.

19. Për sa i përket legjitimitetit *ratione temporis*, bazuar në nenin 71/a, pika 1, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, afati për paraqitjen e ankimit kushtetues individual është 4 muaj nga konstatimi i cenimit të së drejtës. Në rastet e ankimeve kushtetuese individuale që lidhen me kohëzgjatjen e arsyeshme të gjyimit, Gjykata ka vënë në dukje se bëhet fjalë për situata të shkeljes vazhduese, në të cilat rregulli i afatit ligjor 4-mujor nuk është i zbatueshëm në mënyrë strikte. Megjithatë, një situatë e vazhdueshme nuk mund të shtyjë për një kohë të pacaktuar zbatimin e afatit të paraqitjes së kërkesës, pasi individit ka edhe detyrimin për të treguar kujdesin e duhur dhe të ndërmarrë nismën e ankimit për dështimin e vazhdueshëm të organeve të pushtetit publik për të përmbushur disa nga detyrimet e tij (*shih vendimet nr. 64, datë 30.11.2023; nr. 44, datë 26.9.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Mbi bazën e standardit të mësipërm dhe duke mbajtur në konsideratë se debitori nuk e ka përmbushur detyrimin deri në paraqitjen e ankimit kushtetues individual, ndërsa kërkuesi ka bërë disa përpjekje procedurale për ekzekutimin e vendimit, jo vetëm duke vënë në lëvizje vazhdimisht përmbaruesin gjyqësor, por edhe duke iu drejtuar dy herë gjykatës së shkallës së parë me kërkesa të veçanta, Gjykata çmon se shkelja e pretenduar ka natyrë vazhduese dhe kërkuesi ka treguar kujdesin e duhur për të ndërmarrë nismën e ankimit. Për këtë arsye, ai legjitimohet *ratione temporis*, ndaj prapësimi i subjektit të interesuar, Këshilli të Ministrave, për mosrespektimin e afatit, nuk qëndron.

21. Në drejtim të legjitimitetit *ratione materiae*, kërkuesi në ankimin kushtetues individual ka kundërshtuar vonesën në ekzekutimin e vendimit gjyqësor. Ky pretendim lidhet me të drejtën e procesit të rregullt ligjor, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe, si i tillë, hyn në juridiksionin kushtetues. Gjykata, duke u bazuar edhe në mënyrën se si është parashtruar pretendimi i kërkuesit, vlerëson ta shqyrtojë atë në këndvështrim të së drejtës për ekzekutimin e vendimit gjyqësor brenda një afati të arsyeshëm.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për konstatimin e cenimit të së drejtës për ekzekutimin e vendimit gjyqësor brenda një afati të arsyeshëm

22. Kërkuesi ka pretenduar konstatimin e cenimit të së drejtës për ekzekutimin e vendimit gjyqësor të formës së prerë brenda një afati të arsyeshëm, pasi debitori, Këshilli i Ministrave, ka marrë dijeni për detyrimin që në vitin 2019 dhe vazhdimisht i është kërkuar ekzekutimi i tij. Edhe pse në datën 21.1.2025, MIE-ja e ka shlyer detyrimin financiar, sipas kërkuesit, pagesa nuk shlyen

dëmin e shkaktuar nga vonesa, ndaj Gjykata duhet të konstatojë cenimin e së drejtës kushtetuese të tij.

23. Subjekti i interesuar, Këshilli i Ministrave, ka prapësuar se vendimi gjyqësor në favor të kërkuarit është ekzekutuar me vonesë për shkak të pamundësisë objektive që lidhet me mungesën e fondeve buxhetore dhe të procedurave financiare në emër të vet Këshillit të Ministrave pranë degës së thesarit.

24. Neni 42 i Kushtetutës parashikon, ndër të tjera, se kushdo për mbrojtjen e të drejtave të tij kushtetuese dhe ligjore, ka të drejtën e një gjykimi të drejtë brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë, ndërsa neni 142, pika 3, i Kushtetutës detyron organet e shtetit të ekzekutojnë vendimet gjyqësore.

25. Gjykata ka theksuar se parimet kushtetuese të lidhura me procesin e rregullt ligjor, për të cilin bën fjalë neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së, si dhe detyrimi për ekzekutimin e vendimeve gjyqësore, të parashikuara në nenin 142, pika 3, të Kushtetutës, nënvizojnë faktin se çdo qytetar, i cili i drejtohet një gjykate kompetente për realizimin e një të drejte, nuk mund të presë pa kufij për realizimin e saj (*shih vendimet nr. 4, datë 20.2.2013; nr. 6, datë 6.3.2009; nr. 1, datë 19.1.2009, të Gjykatës Kushtetuese*). Ekzekutimi brenda një afati të arsyeshëm i një vendimi të formës së prerë të gjykatës duhet konsideruar si pjesë përbërëse e së drejtës për një proces të rregullt ligjor. Ai përbën një element thelbësor të shtetit të së drejtës e të vet nocionit të gjykimit të drejtë. Asnjë organ shtetëror nuk mund të vërë në diskutim drejtësinë e vendimeve gjyqësore të formës së prerë. Çdo organ shtetëror detyrohet të marrë masat përkatëse për zbatimin e tyre (*shih vendimet nr. 25, datë 27.3.2017; nr. 1, datë 21.1.2016; nr. 35, datë 27.10.2010, të Gjykatës Kushtetuese*).

26. Ekzekutimi i vendimit të formës së prerë të gjykatës përbën fazën përfundimtare të realizimit të një të drejte të fituar gjyqësisht. Vetëm pas realizimit të kësaj faze mund të konsiderohet se individit e ka vendosur plotësisht në vend të drejtën e tij të fituar. Procesi i vendosjes në vend të një të drejte të shkelur përfshin jo vetëm vendimmarrjen e gjykatave, por edhe veprimet konkrete të organeve përgjegjëse të ngarkuara me ekzekutimin e vendimeve gjyqësore të formës së prerë. Në një çështje që përfshin përcaktimin e një të drejte civile, kohëzgjatja e procedurave normalisht llogaritet nga momenti i fillimit të procedurës gjyqësore deri në momentin kur jepet vendimi dhe ekzekutohet ai. Faza ekzekutive konsiderohet si fazë e mëtejshme e të njëjtit proces (*shih vendimet nr. 14, datë 15.4.2010; nr. 8, datë 23.3.2010; nr. 9, datë 1.4.2009, të Gjykatës Kushtetuese*).

27. Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ) është shprehur se një individ, i cili ka qenë palë fituese në një proces gjyqësor me një autoritet publik, mund t'i kërkojë të ndërmarrë disa hapa proceduralë për të lejuar ose përshpejtuar zbatimin e një vendimi. Megjithatë, kërkesa për bashkëpunimin e kreditorit nuk duhet të shkojë përtej asaj që është rreptësisht e nevojshme dhe nuk i liron autoritetet nga detyrimet e tyre (*shih Burdov kundër Rusisë (nr. 2), datë 15.1.2009, § 69*). Barra e provës për të siguruar zbatimin e një vendimi kundër shtetit u takon autoriteteve shtetërore (*shih Yavorivskaya kundër Rusisë, datë 21.7.2005, § 25*). GJEDNJ-ja ka theksuar se një vonesë në ekzekutimin e një vendimi mund të justifikohet në rrethana të veçanta, por vonesa nuk duhet të jetë e tillë që të cenojë thelbin e së drejtës së mbrojtur sipas nenit 6, paragrafi 1 të KEDNJ-së (*shih Burdov kundër Rusisë, datë 7.5.2002, § 35; Androsov kundër Rusisë, datë 6.10.2005, § 52*).

28. Gjykata konstaton se, referuar nenit 399/2, pika 1, shkronja “c”, të KPC-së, ligjvënësi ka përcaktuar që afati i arsyeshëm i ekzekutimit të një vendimi gjyqësor civil ose administrativ, si rregull, është një vit, afat i cili llogaritet nga dita e paraqitjes së kërkesës për vënien në ekzekutim. Ndërsa në pikën 2 të këtij neni parashikohet se palët në proces mund të kërkojnë konstatimin e tejzgjatjes së procedurës së ekzekutimit edhe pa kaluar afati njëvjeçar, duke pasur parasysh kompleksitetin e çështjes, objektin e mosmarrëveshjes, të procedimit ose të gjykimit, sjelljen e organit që po kryen procedurat, si dhe të çdo personi tjetër të lidhur me çështjen, kur pretendojnë zvarritje të ekzekutimit të vendimit.

29. Duke iu kthyer çështjes konkrete, Gjykata vëren se procesi gjyqësor i vënë në lëvizje nga kërkuari për masën e shpërblimit nga shpronësimi i pasurisë së tij ka përfunduar me vendimin nr. 971(413), datë 8.6.2017, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Korçë, i cili nuk është ankimuar nga asnjë prej palëve dhe është bërë përfundimtar në datën 8.8.2017. Në fillim të vitit 2020 kërkuari ka vënë në lëvizje procedurën e ekzekutimit të detyrueshëm, e cila ka zgjatur

pothuajse 5 vjet, nga dita kur përmbaruesi gjyqësor ka lajmëruar Këshillin e Ministrave për ekzekutimin vullnetar (10.2.2020), deri në ekzekutimin e detyrimit (21.1.2025).

30. Në këto rrethana, për të vlerësuar nëse kohëzgjatja e ekzekutimit ka qenë e paarsyeshme, pra nëse kërkuesit i është cenuar e drejta kushtetuese për proces të rregullt ligjor në këtë aspekt, Gjykata do të analizojë rrethanat e veçanta të çështjes konkrete dhe kriteret e vendosura nga jurisprudenca kushtetuese që lidhen me: i. kompleksitetin e çështjes; ii. sjelljen e kërkuesit; iii. sjelljen e autoriteteve; iv. rëndësinë e asaj çfarë rrezikon kërkuesi (*shih vendimet nr. 39, datë 14.5.2024; nr. 57, datë 25.7.2017; nr. 59, datë 16.9.2016, të Gjykatës Kushtetuese*).

31. Në lidhje me *kompleksitetin e çështjes*, Gjykata vëren se vendimi gjyqësor në ekzekutim ka pasur në objektin e tij detyrimin e Këshillit të Ministrave për t'i paguar kërkuesit një shumë parash si pasojë e shpronësimit të pasurisë së tij për interes publik, çështje e cila *prima facie* nuk duket komplekse. Megjithatë, Gjykata evidenton se Këshilli i Ministrave sipas ligjeve nr. 9000, datë 30.1.2003, "Për organizimin dhe funksionimin e Këshillit të Ministrave" dhe nr. 9936, datë 26.6.2008, "Për menaxhimin e sistemit buxhetor në Republikën e Shqipërisë", të ndryshuar, nuk ka personalitet juridik, ndaj nuk është njësi shpenzuese dhe nuk ka fonde buxhetore. Ky fakt konfirmohet edhe nga komunikimi i vazhdueshëm që përmbaruesi ka kryer, jo vetëm me Këshillin e Ministrave, por edhe me Drejtorinë e Përgjithshme të Thesarit, si dhe nga fakti që vendimi është ekzekutuar në fakt nga MIE-ja, që është person juridik publik dhe njësi shpenzuese.

32. Për sa më lart, Gjykata çmon se përcaktimi si debitor i Këshillit të Ministrave, në kontekstin e procedurave buxhetore, ku ai subjekt identifikohet si aparat, duke vepruar përmes njësie përbërëse në varësi të tij është një rrethanë që ka ndërlikuar në njëfarë shkalle ekzekutimin e vendimit gjyqësor, por që gjithsesi nuk e justifikon kohëzgjatjen prej pothuajse 5 vjetësh. Për këtë arsye, vlerësimi i kriterëve të tjera merr rëndësi përcaktuese për të vlerësuar nëse kërkuesit i është shkelur e drejta kushtetuese.

33. Lidhur me *sjelljen e kërkuesit*, në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se kohëzgjatja e ekzekutimit të vendimeve gjyqësore të formës së prerë lidhet edhe me veprimet ose mosveprimet e individit, të cilat mund të kenë çuar në moszekutimin e vendimit gjyqësor të formës së prerë nga autoritetet e caktuara nga ligji (*shih vendimet nr. 64, datë 30.11.2023; nr. 25, datë 27.3.2017, të Gjykatës Kushtetuese*). Në çështjen konkrete, Gjykata vëren se kërkuesi është sjellë në përputhje me të drejtat e tij procedurale për të realizuar të drejtën e tij. Ai nuk e ka humbur interesin për ekzekutimin e vendimit, madje e ka shfaqur atë në mënyrë të pandërprerë, duke kërkuar vazhdimisht me mjete të ndryshme procedurale, duke filluar nga kërkesa për ekzekutimin e detyrueshëm, paditë drejtuar gjykatave të zakonshme dhe deri tek ankimi kushtetues individual. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se vetë kërkuesi nuk është bërë shkak për vonesën në ekzekutimin e vendimit.

34. Lidhur me *sjelljen e autoriteteve*, Gjykata ka pohuar se, nga njëra anë, i takon debitorit të gjejë mundësi zgjidhjeje sa më të përshtatshme, me qëllim vënien në vend të së drejtës së kreditorit. Nga ana tjetër, autoritetet shtetërore nuk mund të justifikohen me pamundësinë për të mos respektuar një detyrim që vjen nga një vendim gjyqësor, por duhet të përpiqen me të gjitha mjetet dhe mundësitë që kanë në dispozicion për ta zbatuar atë (*shih vendimet nr. 4, datë 20.2.2013; nr. 10, datë 1.3.2012; nr. 2, datë 1.2.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

35. Gjykata konstaton se nga koha kur ka filluar procedura e ekzekutimit të detyrueshëm ka pasur një korrespondencë të gjatë midis kërkuesit, përmbaruesit gjyqësor privat dhe autoriteteve shtetërore. Kështu, përmbaruesi gjyqësor, me shkresën e datës 20.2.2020, ka lajmëruar debitorin për ekzekutimin vullnetar, ka komunikuar vazhdimisht me Drejtorinë e Përgjithshme të Thesarit, me MIE-në, si dhe ka paraqitur edhe në gjykatë kërkesë për kryerjen e veprimeve të posaçme dhe marrjen e masave të tjera të nevojshme. Për sa i takon sjelljes së vetë debitorit, Këshillit të Ministrave, Gjykata vëren se ai është vënë në lëvizje për përmbushjen e detyrimit me vonesë. Kështu, pas 6 vjetësh nga marrja e formës së prerë të vendimit dhe pothuajse 3 vjet nga fillimi i procedurës së ekzekutimit të detyrueshëm (25.9.2023), Këshilli i Ministrave i ka deleguar MIE-së, në cilësinë e ministrisë së linjës, ndjekjen dhe ekzekutimin e vendimit të formës së prerë. Ndërkohë, edhe ky organ shtetëror nuk ka vepruar menjëherë, madje as nuk e ka planifikuar në buxhetin

vjetor të radhës përmbushjen e detyrimit, por është vënë në lëvizje pas më shumë se një viti (21.1.2025), vetëm kur kërkuesi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual.

36. Subjekti i interesuar ka argumentuar se shkak i vonesës lidhej me krijimin e pasaktë të ndërgjyqësisë në gjykimin, ku është dhënë vendimi për shpërblimin nga shpronësimi, pasi gjykata e zakonshme duket t'ia kishte ngarkuar detyrimin ministrisë përgjegjëse për shpronësimin. Duke u caktuar si debitor Këshilli i Ministrave, procedurat buxhetore të thesarit të shtetit pamundësonin kryerjen e veprimeve financiare.

37. Pa mohuar faktin që kjo rrethanë ka ndikuar në vonesën në ekzekutim, Gjykata thekson se ajo nuk e shkarkon subjektin e interesuar nga detyrimi kushtetues që kanë të gjitha organet e shtetit për të ekzekutuar vendimet gjyqësore, sipas nenit 142, pika 3, të Kushtetutës. Për më tepër, Gjykata evidenton se subjekti i interesuar i ka pasur në dispozicion të gjitha mjetet procedurale për të kundërshtuar ndërgjyqësinë në gjykim, madje edhe për t'u ankuar në një gjykatë më të lartë, mjete të cilat nuk rezultojnë t'i ketë përdorur.

38. Për sa më lart, Gjykata çmon se sjellja e autoriteteve shtetërore nuk ka qenë në nivelin e duhur të efikasitetit, duke çuar në zvarritje të pajustificuar të ekzekutimit të vendimit gjyqësor.

39. Në lidhje me rëndësinë e asaj çfarë rrezikon kërkuesi, Gjykata vëren se, në rastin konkret, pretendimet e kërkuesit, në thelb, lidhen me shpërblimin e drejtë nga shpronësimi, që përbën një të drejtë të mbrojtur në mënyrë të posaçme nga Kushtetuta në nenin 41, pika 4. Për rrjedhojë, çështja konkrete është e një natyre të tillë që interesi i kërkuesit është rrezikuar në shkallë të konsiderueshme nga vonesa e ekzekutimit të vendimit gjyqësor.

40. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuesit për konstatimin e cenimit të së drejtës për proces të rregullt ligjor, si pasojë e mosekzekutimit të vendimit të formës së prerë të gjykatës brenda një afati të arsyeshëm, është i bazuar, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa pranohet pjesërisht.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijues, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, me shumicë votash,

VENDOSI:

1. Pranimin e pjesshëm të kërkesës.
2. Konstatimin e cenimit të së drejtës për proces të rregullt ligjor në aspektin e së drejtës për ekzekutimin e vendimit të gjykatës brenda afatit të arsyeshëm.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 30.4.2025.

Shpallur më 27.5.2025.

Kryetare: Holta Zaçaj

Anëtarë: Sonila Bejtja, Fiona Papajorgji, Ilir Toska, Sandër Beci, Marsida Xhaferllari, Marjana Semini

Anëtar kundër: Genti Ibrahim

MENDIM PAKICE

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes që i përket kërkuesit Rafet Dokollari, me objekt: “Konstatimi i shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përsheptimi i procedurave të ekzekutimit të vendimit gjyqësor nr. 413, datë 8.6.2017, titull ekzekutiv. Detyrimi i Këshillit të Ministrave të shpërblejë dëmin financiar për vonesën e pagesës dhe fitimin e munguar”, jam kundër qëndrimit të shumicës për pranimin e kërkesës dhe vlerësoj se kërkesa duhej të ishte rrëzuar, për shkak se në drejtim të vlerësimit të kohëzgjatjes së

arsyeshme të procesit të ekzekutimit të vendimit gjyqësor të kundërshtuar nuk janë plotësuar kriteret e vendosura nga jurisprudenca kushtetuese dhe për këtë arsye çmoj të shprehem me mendim pakice.

2. Duke iu referuar rrethanave të çështjes konkrete në shqyrtim, siç ka konstatuar edhe shumica, procesi i ekzekutimit të vendimit gjyqësor ka vijuar për një periudhë prej rreth 5 vjetësh dhe është në tejkalim të afatit të arsyeshëm, të parashikuar nga KPC-ja për ekzekutimin e vendimeve. Megjithatë, kjo, në vetvete, nuk përbën argument për të deklaruar kohëzgjatjen e paarsyeshme të procesit, për sa kohë që për të arritur në një vlerësim të tillë nevojitet të vlerësohen kriteret e përcaktuara në jurisprudencën kushtetuese, konkretisht ato që kanë të bëjnë me: i. sjelljen e kërkuarit; ii. kompleksitetin e çështjes; iii. sjelljen e autoriteteve; iv. rëndësinë e asaj çfarë rrezikon kërkuar.

3. Sipas shumicës, objekt i çështjes konkrete është ekzekutimi i vendimit gjyqësor të formë së prerë, me të cilin debitori duhet t'i paguante kërkuarit një shumë parash si pasojë e shpronësimit për interes publik. Nisur nga kjo, duke referuar në jurisprudencën e Gjykatës, shumica ka arritur në përfundimin se çështja është e një natyre të tillë që interesi i kërkuarit është rrezikuar në shkallë të konsiderueshme nga kohëzgjatja e tepruar e procedurës së ekzekutimit të vendimit gjyqësor të formës së prerë me rreth 5 vjet, nga të cilat 4 vjet për afatin e arsyeshëm të përcaktuar në KPC, edhe pse nga ana e debitorit është shlyer detyrimi, ndërkohë që çështja pritej të shqyrtohej nga Gjykata në seancë.

4. Në lidhje me të katra kriteret që merren në vlerësim për konstatimin e cenimit të afatit të arsyeshëm për ekzekutimin e vendimit të formës së prerë, bashkohem me shumicën në vlerësimin që ajo i ka bërë *kompleksitetit të çështjes*, ndërkohë që për sa u takon tre kriterëve të tjera ndahem nga qëndrimi i shumicës.

5. Konkretisht për sa i takon kriterit që lidhet me *sjelljen e kërkuarit*, ky i fundit, pavarësisht se ka shfrytëzuar mjetet procedurale në dispozicion të tij, në kushtet kur nga momenti i disponimit me vendim nga ana e Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Korçë, për konstatimin e cenimit të afatit të arsyeshëm për ekzekutimin e vendimit e deri në paraqitjen e ankimit kushtetues individual, pavarësisht se shkella është vazhduese, nuk ka përmbushur detyrimin për të treguar kujdesin e nevojshëm dhe nismën për t'u ankuar në kohën e duhur në këtë Gjykatë për dështimin e vazhdueshëm të ekzekutimit të vendimit të tij brenda një afati të arsyeshëm kohor. Ndërkohë për sa i takon përmbaruesit gjyqësor, ky i fundit, në trajtimin e çështjes, nuk i ka shteruar të gjitha mjetet juridike që parashikon legjislacioni për ekzekutimin e vendimit, fakt ky që provohet me vendimin e Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Korçë, që ka rrëzuar kërkesën për kryerjen e veprimeve të posaçme dhe marrjen e masave të tjera të nevojshme nga ana e asaj gjykate.

6. Duke marrë në analizë *sjelljen e autoriteteve*, pavarësisht se është tejkaluar afati i arsyeshëm me 4 vjet, ekzekutimi i vendimit të formës së prerë të kërkuarit, siç me të drejtë konstaton edhe Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Korçë me vendimin nr. 900 (770), datë 13.4.2022, rezulton se ekzekutimi i vendimit gjyqësor është penguar nga arsye objektive, të cilat lidhen me ndërtimin e ndërgjyqësisë, si dhe me faktin se Këshilli i Ministrave nuk disponon llogari në degën e thesarit, duke bërë që vonesa në ekzekutim në këtë rast të justifikohet nga rrethana të veçanta. Në analizën e këtij kriteri gjithashtu duhet të mbahet parasysh edhe fakti që Këshilli i Ministrave, me gjithë pamundësinë e ekzekutimit, ka deleguar një nga organet e varësisë dhe ky i fundit ka ekzekutuar vendimin e formës së prerë të kërkuarit.

7. Për sa i takon kriterit të katërt dhe të fundit, *rëndësinë e asaj çfarë rrezikon kërkuar* nga kohëzgjatja e ekzekutimit të vendimit gjyqësor, në vlerësimin tim kërkuar është kompensuar fillimisht për shumën e llogaritur për shpronësim nëpërmjet VKM-së nr. 909/2014, ndërkohë që shumën e ekzekutuar tashmë me vendim gjyqësor është plotësimi i vlerës sipas kërkesëpadisë së tij. I marrë në analizë ky kriter i lidhur edhe me kriteret e tjera, si dhe me faktin që kërkuar është likuiduar për shumën e pretenduar, vlerësoj se ai nuk ka argumentuar dhe provuar rrezikun për interesat e tij pas ekzekutimit të vendimit. Nisur nga kjo, mbaj qëndrimin se nuk ka cenim të së drejtës për proces të rregullt ligjor në aspekt të kohëzgjatjes së arsyeshme të ekzekutimit të vendimit, ndaj, për rrjedhojë, kërkesa duhej të ishte rrëzuar.

Anëtar: Genti Ibrahimi